

Формування довгострокових програм професійного розвитку, що відповідають європейським стандартам, є важливим компонентом для зміцнення державного управління. Державні програми підготовки мають включати планове підвищення кваліфікації та спеціалізовані курси, розроблені для забезпечення високого рівня компетенцій керівників, які б відповідали міжнародним стандартам. Такий підхід забезпечить формування кадрового резерву компетентних лідерів, готових до адаптації в умовах змін і здатних виконувати стратегічні функції [1].

Висновки. Розвиток лідерських компетенцій є важливим елементом підвищення ефективності публічного управління України. В умовах євроінтеграції впровадження європейських моделей лідерства допомагає українським керівникам досягати високих результатів та адаптуватися до кризових ситуацій. Лідерські компетенції посилюють здатність керівників ефективно управляти людськими ресурсами, що підвищує рівень довіри до державних інституцій і якість надання публічних послуг. Таким чином, лідерські компетенції виступають важливим чинником для досягнення цілей євроінтеграції та подальшого розвитку державної служби України, забезпечуючи стійкість управлінських процесів і стабільність державних структур в умовах швидкоплинних змін [2].

Література:

1. Кучменко, В., Булдирикаєва, А. Лідерство на державній службі. *Публічне управління та місцеве самоврядування*. 2023. №2. С. 50–55. DOI: <https://doi.org/10.32782/2414-4436/2023-2-6>
2. Стоян О. Лідерські компетентності для керівників-лідерів у сфері публічного управління. Електронне «*Державне управління: удосконалення та розвиток*». 2019. №10. DOI: 10.32702/2307-2156-2019.10.11

Sochynska-Sybirtseva I.

PhD in Economics, Associate Professor
Central Ukrainian National Technical University
Kropyvnytskyi, Ukraine

SUSTAINABLE DEVELOPMENT STRATEGIES FOR PUBLIC INSTITUTIONS AND ORGANIZATIONS: LESSONS FROM THE WAR

The war in Ukraine has presented public institutions and organizations with unprecedented challenges. Besides ensuring stability in the face of force majeure, they must continue implementing sustainable development strategies.

The relevance of this issue consists in the urgent need to adapt these strategies to maintain the efficiency of government institutions amidst the destruction of infrastructure, social tension, and global economic challenges. Sustainable development during wartime requires new approaches to management, including rapid adaptation and crisis resilience [1].

The objective is to explore sustainable development strategies for public institutions during wartime and to analyze their effectiveness at various levels of governance. Particular emphasis is placed on studying the practical lessons that can be used for the recovery and further development of government bodies after the end of the war.

The problem of sustainable development in public institutions during crises is actively studied by Ukrainian scholars. The majority of them focus on the international experience of post-conflict recovery of public institutions and suggest applying such practices in Ukraine [2; 3]. A common conclusion of the researchers is the emphasis on the crucial aspect of adapting management processes to wartime conditions and the importance of integrating crisis management into the development strategies of state institutions.

From our perspective, the key lessons for Ukrainian public institutions include the necessity of building flexible management systems capable of responding swiftly to changes. One of the critical directions is the digitalization of processes and the implementation of electronic

management systems, which have proven effective in crisis situations. Additionally, developing human capital by preparing civil servants for work in extreme conditions and supporting their psychological resilience is essential. According to the Ministry of Digital Transformation of Ukraine, the number of users of electronic government services increased by 30% during the war, highlighting the high demand for such solutions [4].

The war in Ukraine has provided valuable insights into how public institutions can maintain functionality and adapt to rapidly changing and often chaotic circumstances. Several critical lessons have emerged:

1. The necessity of crisis-ready infrastructure. The war highlighted the importance of having resilient infrastructure in place. Public institutions learned that their systems needed to be flexible enough to continue functioning even under physical, cyber, or logistical threats. The rapid development and scaling of Ukraine's *Diia* platform is a prime example.

2. Decentralization of authority. Public organizations that granted local branches more decision-making power were better able to respond to the immediate needs of their communities. This approach allowed regional and local governments to independently manage resources, respond quickly to emergencies, and ensure the continuity of services, such as healthcare and humanitarian aid distribution.

3. Adapting to resource scarcity. Public organizations learned to maximize limited resources and optimize operations to ensure essential services were delivered. These institutions adapted by developing resource-efficient models, prioritizing key services, and partnering with international organizations for aid.

4. The Role of Human Capital. Public institutions also recognized the importance of investing in human capital, particularly in crisis management training for civil servants. Programs aimed at improving the mental health and emotional resilience of public servants became crucial in maintaining an effective workforce.

5. Collaboration with international partners. Ukraine's public institutions forged stronger ties with global organizations like the United Nations, the European Union, and various NGOs. These partnerships provided both technical and financial support and allowed Ukraine to benefit from global best practices in areas such as crisis management, refugee support, and infrastructure recovery.

The table below describes the key strategies for sustainable development of state institutions and organizations that consider the impact of negative factors that destabilize the situation.

Table 1 - Characteristics of key strategies for sustainable development of public institutions and organizations

Effective sustainable development strategies	Description of strategies
1	2
Crisis Management Integration	Incorporating crisis management into institutional development strategies ensures flexibility and rapid response to unpredictable events. This strategy strengthens the institution's ability to function during emergencies.
Digital Transformation	Expanding the use of digital technologies and e-government services enhances efficiency, transparency, and accessibility, especially in crisis situations. It reduces bureaucracy and supports continued public service provision during disruptions.
Human Capital Development	Focusing on training civil servants for crisis scenarios, including psychological resilience, helps ensure that public institutions maintain functionality and service quality under extreme conditions.
Resource Diversification	Diversifying financial, technological, and human resources ensures stability and reduces the risks associated with dependency on a single source of support, allowing institutions to adapt to changing circumstances.

Effective sustainable development strategies	Description of strategies
1	2
International Collaboration	Partnering with international organizations and leveraging best practices from other countries strengthens institutions' capabilities in post-conflict recovery and long-term sustainable development.
Community Engagement	Strengthening collaboration with local communities ensures that public institutions remain responsive to citizens' needs, building trust and supporting social cohesion, even in times of crisis.

This table outlines some of the most effective strategies and their descriptions, tailored for public institutions in the context of sustainable development during and after the war. In conclusion, the war in Ukraine has shown that public institutions must have clear sustainable development strategies that account for crises and ensure adaptability to new challenges. Future research could focus on studying international experiences in managing government institutions during crises and developing new approaches to restoring the public sector after the war.

References:

1. Civil service in the conditions of war. National Agency of Ukraine on Civil Service. URL: <http://surl.li/vtsuop>
2. David Ulrich. Eleven Lessons from HR Professionals in Ukraine. URL: <https://www.linkedin.com/pulse/eleven-lessons-from-hr-professionals-ukraine-dave-ulrich/>
3. EMA Partners International, executive search & leadership advisory: HR in the war 2022. URL: <https://www.ema-partners.com/europe/ukraine>
4. Official website the Ministry of Digital Transformation of Ukraine. URL: <https://thedigital.gov.ua/>

Барабаш В.А.

кандидат педагогічних наук, доцент

Соцька Н.М.

магістр ІС-23М

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

КАНАЛИ КОМУНІКАЦІЇ ТА БАР'ЄРИ В ОБМІНІ ІНФОРМАЦІЄЮ З ГРОМАДСЬКІСТЮ: ДОСВІД SAVE THE CHILDREN В УКРАЇНІ

Актуальність дослідження комунікаційних каналів у сфері гуманітарної допомоги в Україні зростає на тлі сучасних викликів, зокрема війни та масштабного переміщення населення. Для забезпечення ефективної гуманітарної підтримки та зворотного зв'язку важливо дослідити, які канали комунікації виявляються найбільш дієвими та доступними для населення, що отримує допомогу. В умовах кризової ситуації, коли доступ до інформації обмежений, гуманітарні організації зобов'язані оперативно й точно інформувати бенефіціарів про наявні програми допомоги та підтримки.

Метою цього дослідження є аналіз ефективності комунікаційних каналів та виявлення основних бар'єрів в обміні інформацією з громадськістю. Основними завданнями є визначення найбільш ефективних каналів комунікації, дослідження соціально-економічних та регіональних бар'єрів, що можуть ускладнювати доступ до інформації, а також розробка рекомендацій для покращення інформаційного обміну.

Комунікація в контексті гуманітарної діяльності відіграє важливу роль, забезпечуючи доступ громадян до критично важливої інформації про допомогу та підтримку. Основними